

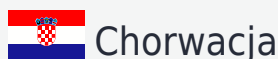
[Strona Główna](#) > ... > [Sprawy Rodzinne I Dziedziczenie](#) > [Legalne Wywiezienie Dziecka Za Granicę](#) > [Croatia](#)

Legalne wywiezienie dziecka za granicę

Autor treści:

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 W jakich okolicznościach rodzic może zgodnie z prawem wywieźć dziecko do innego państwa bez zgody drugiego rodzica?

Jeżeli chodzi o okoliczności, w jakich rodzic może zgodnie z prawem wywieźć dziecko do innego państwa bez zgody drugiego rodzica, należy wyróżnić następujące sytuacje:

a) sytuację, w której rodzic, z którym dziecko zamieszkuje, ma zamiar zgodnie z prawem wywieźć dziecko do innego państwa;

b) sytuację, w której rodzic, z którym dziecko nie zamieszkuje, lecz z którym utrzymuje ono osobiste kontakty, ma zamiar zgodnie z prawem wywieźć dziecko do innego państwa.

a) Rodzic, z którym dziecko zamieszkuje, może po rozwodzie – w ramach sprawowania bieżącej pieczy nad dzieckiem – zgodnie z prawem wywieźć dziecko do innego państwa (np. na jednodniową wycieczkę), pod warunkiem że wyjazd ten pozostanie bez uszczerbku dla prawa drugiego rodzica do utrzymywania osobistych kontaktów z dzieckiem zgodnie z art. 95 i 119 ustawy – prawo rodzinne (*Obiteljski zakon*, ObZ, Dziennik Urzędowy Republiki Chorwacji – *Narodne Novine* – NN nr 103/15 i 98/19, 47/20, 49/23 – decyzja Trybunału Konstytucyjnego Chorwacji – oraz 156/2023). Niezależnie od tego, czy rodzice sprawują władzę rodzicielską nad dzieckiem wspólnie, czy też sąd powierzył wykonywanie władzy rodzicielskiej jednemu z nich, każdy rodzic ma prawo do niezależnego podejmowania codziennych decyzji związanych z dzieckiem, kiedy dziecko znajduje się pod jego opieką (art. 110 ObZ). Rodzice, którzy po rozwodzie wspólnie sprawują opiekę nad dzieckiem (art. 104 ObZ), muszą wspólnie podejmować istotne dla dziecka decyzje (art. 108 ObZ). Ponieważ celem okazjonalnej podróży do innego państwa (np. jednodniowej wycieczki) nie jest zmiana miejsca zamieszkania ani pobytu dziecka, podróż taka nie należy do katalogu zamkniętego istotnych praw osobistych dziecka, o których mowa w art. 100 ObZ, wobec czego odpowiednio stosuje się do niej przepis art. 99 ust. 2 ObZ. Ta sama zasada ma zastosowanie wówczas, gdy rodzicowi, z którym dziecko zamieszkuje po rozwodzie, sąd powierzył wykonywanie władzy rodzicielskiej w sposób częściowo wyłączny (art. 105 ObZ). Jeżeli jednak sąd powierzył temu rodzicowi wyłączne wykonywanie władzy rodzicielskiej, rodzic ten nie ma obowiązku uzyskania zgody drugiego rodzica na tymczasowe wywiezienie dziecka do innego państwa (art. 105 ust. 5 ObZ).

b) Rodzic, z którym dziecko nie zamieszkuje po rozwodzie, lecz z którym utrzymuje ono osobiste kontakty, może zgodnie z prawem wywieźć dziecko do innego państwa, pod warunkiem że chodzi o pobyt czasowy w innym państwie (np. jednodniową wycieczkę) odbywający się w czasie, w którym danemu rodzicowi przysługuje prawo do utrzymywania osobistych kontaktów z dzieckiem (art. 121 ObZ), oraz pod warunkiem że rodzic ten nie został pozbawiony tego prawa ani że nie zostało ono ograniczone na mocy orzeczenia sądowego (art. 123–126 ObZ). Niezależnie od tego, czy rodzice sprawują władzę rodzicielską nad dzieckiem wspólnie, czy też sąd powierzył wykonywanie władzy rodzicielskiej jednemu z nich, każdy rodzic ma prawo do niezależnego podejmowania codziennych decyzji związanych z dzieckiem, kiedy dziecko znajduje się pod jego opieką (art. 110 ObZ). Rodzice, którzy po rozwodzie wspólnie sprawują opiekę nad dzieckiem (art. 104 ObZ), muszą wspólnie podejmować istotne dla dziecka decyzje (art. 108 ObZ). Ponieważ celem okazjonalnej podróży do innego państwa (np. jednodniowej wycieczki) odbywającej się w czasie, w którym danemu rodzicowi przysługuje prawo do

utrzymywania osobistych kontaktów z dzieckiem, nie jest zmiana miejsca zamieszkania ani pobytu dziecka, podróż taka nie należy do katalogu zamkniętego istotnych praw osobistych dziecka, o których mowa w art. 100 ObZ, wobec czego odpowiednio stosuje się do niej przepis art. 99 ust. 2 ObZ. Ta sama zasada ma zastosowanie wówczas, gdy rodzicowi, z którym dziecko zamieszkuje po rozwodzie, sąd powierzył wykonywanie władzy rodzicielskiej nad dzieckiem w sposób częściowo wyłączny (art. 105 ObZ), ponieważ rodzicowi utrzymującemu bezpośrednie kontakty osobiste z dzieckiem przysługują swoboda oraz prawo reprezentowania dziecka w codziennych sprawach w czasie, w którym dziecko znajduje się w jego pieczy (zgodnie z art. 110 i 112 w związku z art. 105 ust. 1 ObZ).

Należy tutaj podkreślić znaczenie przepisu art. 111 ObZ, zgodnie z którym oboje rodzice – niezależnie od tego, czy sprawują władzę rodzicielską nad dzieckiem wspólnie, czy też sąd powierzył wykonywanie władzy rodzicielskiej jednemu z nich – są zobowiązani do informowania się nawzajem o sytuacji dziecka, w tym o jego możliwym wyjeździe zagranicznym. Oprócz tego, że jest to prawny obowiązek rodziców, przekroczenie granicy państwa wymaga okazania dokumentów tożsamości oraz innych dokumentów, które dziecko lub towarzyszący mu rodzic powinni mieć przy sobie.

Rodzic, który uważa, że drugi rodzic może nadużyć prawa do tymczasowego wywiezienia dziecka, może zwrócić się do sądu w postępowaniu nieprocesowym o zastosowanie jednego ze środków określonych w art. 418 ObZ w celu zapewnienia wykonania orzeczenia ustalającego kontakty rodzica z dzieckiem lub o zastosowanie jednego ze środków wymienionych w art. 419 ObZ zapewniających bezpieczny powrót dziecka.

Najkorzystniejszym wariantem jest osiągnięcie przez rodziców porozumienia w sprawie tych i podobnych kwestii, które mogą oni później zmieniać w treści wspólnego planu opieki nad dzieckiem (art. 106 ust. 3 ObZ).

2 W jakich okolicznościach zgoda drugiego rodzica jest niezbędna dla wywiezienia dziecka do innego państwa?

Każde wywiezienie dziecka do innego państwa (na stałe), mające na celu zmianę miejsca zamieszkania lub pobytu dziecka, wymaga zgody obojga rodziców. Niezależnie od tego, czy rodzice sprawują władzę rodzicielską nad dzieckiem wspólnie, czy też sąd powierzył wykonywanie władzy rodzicielskiej w sposób częściowo wyłączny jednemu rodzicowi, rodzic, który wywozi dziecko, a zatem zmienia jego miejsca zamieszkania lub pobytu, musi uzyskać na to stosowną pisemną zgodę drugiego rodzica (art. 100 i 108 ObZ). Rodzic, któremu sąd powierzył wykonywanie wyłącznej władzy rodzicielskiej, nie jest jednak zobowiązany do uzyskania takiej zgody (art. 105 ust. 5 ObZ).

3 W jaki sposób można zgodnie z prawem wywieźć dziecko do innego państwa, jeżeli drugi rodzic nie udziela zgody na wywiezienie dziecka do innego państwa, mimo że jest to konieczne?

Jeżeli rodzic wywożący dziecko do innego państwa z zamiarem zmiany miejsca zamieszkania lub pobytu dziecka nie jest w stanie uzyskać pisemnej zgody drugiego rodzica, sąd w postępowaniu nieprocesowym rozstrzyga, który z rodziców w danym przypadku działa dla dobra dziecka (art. 100 ust. 5 oraz art. 478 ust. 1 ObZ). Tego rodzaju postępowanie muszą poprzedzać obowiązkowe pozasądowe konsultacje rodzinne, których celem jest podjęcie przez ekspertów z Ośrodka Pomocy Społecznej próby pomocy rodzicom w osiągnięciu porozumienia w tej sprawie (art. 481 ObZ – obowiązkowe pozasądowe konsultacje rodzinne jako przesłanka procesowa wszczęcia postępowania z art. 100 ust. 5 ObZ). Jeżeli rodzice nie są w stanie osiągnąć porozumienia w toku obowiązkowych konsultacji rodzinnych, sprawę rozstrzyga sąd w postępowaniu nieprocesowym, w którym uwzględnia w szczególności: prawo dziecka do utrzymywania osobistych kontaktów z drugim rodzicem, wolę rodziców i ich gotowość do podjęcia współpracy w zakresie wykonywania przysługujących im praw rodzicielskich, sytuację osobistą rodziców, odległość między miejscami zamieszkania lub pobytu rodziców a miejscem, do którego dziecko miałoby się przenieść, jak również połączenia komunikacyjne między tymi miejscami oraz prawo rodzica do swobodnego przemieszczania się (art. 484 ObZ).

Jeżeli sąd powierzył jednemu z rodziców wyłączną władzę rodzicielską nad dzieckiem, rodzic ten nie ma obowiązku uzyskania zgody drugiego rodzica na wywiezienie dziecka do innego państwa w celu zmiany miejsca zamieszkania lub pobytu dziecka, tj. w takim przypadku sprzeciw drugiego rodzica nie rodzi skutków prawnych

(art. 105 ust. 5 ObZ).

4 Czy do tymczasowego wywiezienia dziecka (np. na wakacje, w celach związanych z opieką medyczną itd.) oraz wywiezienia dziecka na stałe takie mają zastosowanie te same zasady? Jeżeli dotyczy, proszę przedstawić właściwe formularze zgody

Jak wskazano w odpowiedziach na pytania 1-3, ObZ reguluje prawa i obowiązki rodziców w różny sposób, w zależności od tego, czy chodzi o czasowe wywiezienie dziecka do innego państwa (np. na jednodniową wycieczkę pozostającą bez uszczerbku dla praw drugiego rodzica), czy też o wywiezienie dziecka do innego państwa na stałe w celu zmiany miejsca zamieszkania lub pobytu dziecka.

■ Ostatnia aktualizacja: 31/10/2025

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.